

Tybosnak

Ved TORSTEN BALLE

Efter båndoptagelse med Christen Hundahl Kloster, Sennels, f. 1874.

Høst

Æ wa ìtj miir end sèjjsten o'r dæn fòøst o'r æ gik mæ hylli. Æ sku jo te' å wæ kå'l, å så hajj wi en dawwlèjer. Wi wa' jo trikh hyllier te' å høøst. E dawwlèjere di willd, æ sku go ifuur, mæn de willd æ ìtj, æ wild go ibå'g. Da ka æ hòww, wi høsted row. Åå som æ haj undt i mi røg' dæn' gång åm awwten! Så tennt æ: "De go'r alder, dehæ'!" – "Ja no ska do go ifuur!", såå di, å så gik ed så ùùdmærked! Ja fu bestellt æ ìtj, så bestellt di ajer jo høl'ler ìtj! Hwa!

E kwèjllas

E kwèjllas, dææ ku wi sãmmti ha løjer. De wa be'tte Pi Rytter, han wa hær - ja de wa da længer hæn epo e tikh - da haj æ wæt mand' i nuu o'r - mæn så wa han kommen hæn å hjèllp vòs dæn' gång, fo wi wa kommen nåk så møj' ibå'gæ'ter - wi haj jo miir ku'r. Å så wa han kommen ibå'gæ'ter, å så wa ed jo skik, te e kwèjllas - de æ jo den siist las, dæ kam end' - dæn' sku ham e kusk, dæn' sku han sææl, fuur di ku fo' en gu'e mèjjda. Å så hòlldt han jo. Mi kuun kam jo ùkhð å tow' imuud dæm. De wa jo så møj' ùùdmærked. Å så wild han jo te' å kyrr ijèn. Da wa i skawwler åå! Åå hwò wi grennt. Han bløw' liifram' så flow', han hal næ' falden å' e wùkhñ. De twilt han jo ìtj epo'e! De haj be'tte Pi Rytter - han haj lii stèjitt end' å spænd e skawwler å'e. Så gik e hæjjst jo fuurùkhð a de!

Høst

Jeg var ikke mere end 16 år, det første år jeg gik med le. Jeg skulle jo til at være karl, og så havde vi en daglejer. Vi var jo tre leer til at høste. Daglejerne de ville, at jeg skulle gå foran, men det ville jeg ikke, jeg ville gå bagved. Da kan jeg huske, vi høstede rug. "Åh som jeg havde ondt i min ryg dengang om aftenen!" Så tænkte jeg: "Det går aldrig, dette her!" – "Ja, nu skal du gå foran," sagde de, og så gik det så udmærket! Ja, for bestilte jeg ikke noget, så bestilte de andre jo heller ikke noget! Hvad!

Kvædelæsset

Kvædelæsset, dér kunne vi somme tider have løjer. Det var lille Per Rytter, han var her - ja det var da længere hen på tiden - da havde jeg været mand i nogle år - men så var han kommet hen at hjælpe os den gang for vi var kommet nok så meget bagefter - vi havde jo mere korn. Og så var han kommet bagefter, og så var det jo skik, at kvædelæsset - det er jo det sidste læs, der kom ind - det skulle han kuskan, det skulle han sælge, for at de kunne få en god middag. Og så holdt han jo. Min kone kom jo ud og tog imod dem. Det var jo så meget udmærket. Og så ville han jo til at køre igen. Da var skaglerne (taget) af! Åh, hvor vi lo! Han blev ligefrem så flov, at han havde (var) nær faldet af vognen. Det tvivlede han jo ikke på! (Det anede han jo ikke). Det havde lille Per Rytter - han havde (var) lige stejlet (smuttet) ind og spændt skaglerne af. Så gik hestene jo forud af det!

(Kilde: Historisk Årbog for Thy, Mors og Vester Hanherred 1975, side 140-141).